

[Steincke.]

liggende Tilfælde dette: Griber man her ved ind i Domstolenes Uafhængighed og begrænser Domstolene i deres Virksomhed paa en Maade, som man ikke hidtil har gjort? Dertil maa jeg sige: Nej, saa langt fra. Man giver tværtimod her Domstolene en Beføjelse, som de aldrig før har haft, nemlig Beføjelse til at kontrollere i et Forhold, hvor der før ikke var Kontrol, fordi det var de højeste Statsmyndigheder, der her optraadte.“

Ja netop. Netop naar det er de højeste Statsmyndigheder, der optræder, ønsker vi ikke Kontrol af en eller anden Retspræsident. Man forstaar derfor den konservative Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Henrykkelse over denne Styrkelse af Domstolenes saakaldte Uafhængighed — det vil sige deres Indblanding i Landets politiske Forhold. Men af samme Grund gaar vi ikke paa nogen som helst Betingelser med til et Lovforslag, der indeholder en Bestemmelse af den Art. Endvidere skal jeg henlede Opmærksomheden paa Konsekvenserne af den næste Betingelse: at en fast Dommer skal beskikkes. Da en Dommer nu ikke, hvad der er fremhævet af Folketingsmand Hr. Hans Rasmussen, kan formodes at kunne overkomme to Embeder, maa der altsaa konstitueres en anden i hans oprindelige Embede; det ærede Medlem af Folketinget Hr. C. C. Helesen var ogsaa opmærksom paa denne Konsekvens. Men hvad svarer Professor Axel Møller til disse Indvendinger? Han svarer, at det er jo ikke nogen større Ulykke, for vedkommende Retspræsident har altid Adgangen aaben til af afgrænse Konstitutionstiden. Man ser altsaa allerede i Aanden den paagældende Justitsminister i Ærbødighed henvende sig til sin underordnede — nej, om Forladelse, sin overordnede —, vedkommende Retspræsident, men det ønsker vi fra vor Side ikke at se i Praksis. Endelig kan vi ikke finde nogen fornuftig Mening i, at den Art midlertidige Beskikkelser netop skal kunne udstrækkes til 3 Aar, hverken mere eller mindre. Det er jo ganske principløst, og den højtærede Justitsminister er ogsaa allerede gaaet ind paa, at det nuværende Lovforslag efter sin eventuelle Ophøjelse — en ganske ufortjent Ophøjelse — til Lov paa dette Punkt skal ændres. Dette kan man nærmere se af Diskussionen i Folketinget, Folketingstidende Sp. 2383—2384, den er morsom, men den er for lang at læse op. Man har altsaa ikke en Gang kunnet blive enig om Forslaget i en Skikkelse, som man

ikke allerede paa Forhaand er enig om at ændre. Jeg tror ikke, jeg behøver at fremføre mere til Begrundelse af Socialdemokratiets Vægning ved efter alt foreliggende at medvirke til Gennemførelsen af et saa overmaade slet formet og uheldigt Hastværksarbejde.

Godskesen: Lige saa lidt som de ærede foregaaende Talere anser jeg det for nødvendigt at genoptage den omfattende Diskussion, der har været ført i det andet høje Ting om konstitutionelle Forhold her og i andre Lande. Jeg skal indskrænke mig til at gøre nogle Bemærkninger med Udgangspunkt i det Moment, der paa et retsent Tidspunkt er kommet ind i Sagen, nemlig Erklæringen fra Retsplejeudvalget af 3. December. Som ærede Medlemmer vil vide, modsætter Retsplejeudvalget sig det foreliggende Lovforslag af Hensyn til Domstolenes Uafhængighed. Nu er der ingen Tvivl om, at Domstolenes Uafhængighed bør hævdes, jeg for mit Vedkommende stiller mig ganske paa det Standpunkt. Hensynet til Domstolenes Uafhængighed kan ogsaa meget vel fremdrages under denne Sag. Det forstaar jeg meget godt; vi maa jo alle voldgive vore vigtigste Retsgoder, vort Liv, vor Frihed, vor Formue, i Domstolenes Hænder, og det er da et rimeligt Krav, at de Mænd, som skal træffe Afgørelsen, er i Besiddelse af den Uafhængighed, som fremkommer derved, at de har fast Ansættelse i Modsætning til de blot konstituerede, som er mere eller mindre afhængige af en Minister. Dette Hensyn maa ganske særlig gøre sig gældende overfor Højesteret, som skal dømme i sidste Instans, men Forholdet er jo ogsaa det, at Konstitution i Højesteretsdommerembeder overhovedet ikke kan finde Sted. Den kan ikke finde Sted efter Retsplejeloven, men det var ikke noget nyt, som denne Lov indførte, det har hundredeaarig Tradition, og hvis der i det foreliggende Forslag havde været indeholdt en Bestemmelse om, at nu skulde Højesteretsdommere kunne konstitueres, vilde jeg ganske bestemt være gaaet imod den. Det Hensyn, jeg har nævnt, gør sig ikke med samme Styrke gældende overfor underordnede Dommere, fordi man dér altid har den Garanti, som ligger i Adgangen til Appel til Højesteret, men jeg vil dog sige, at hvis den nugældende Ret havde været den, at der ikke konstitueredes i Dommerembeder, at man f. Eks. havde en Ordning med fast ansatte Hjælpedommere, der af vedkommende Landsretspræsident kunde sættes til Tjeneste, hvor